

လှိုင်းရင်းစိမ်းစိမ်း

ပျိုမြိန်နီနီ

မြတ်နိုးဆုံးမိုးပြောပြချင်တယ်

၀ န် : ချီ သိ န် : ရွှေ ဩ ညီ

(၁)

ရန်ကုန် မန္တလေး အမြန်ရထားရဲ့ အထူးခန်းမှာ ချောချောမေက လိုက်ပါလာသည်။ ။ တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာရသဖြင့် ပျင်းရိသည့် အခါ စာဖတ်လိုက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမော လိုက်နှင့် ရထားကြီးရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာသည်။ ။

"အင်း ... ငါ့ရဲ့ မွေးရပ်ဌာနေကို မရောက်တာ နှစ်ပေါင်းကို မနည်း တော့ပါလား"

"ငါ ဆယ်တန်းတက်တဲ့ နှစ်ကတည်းက ရန်ကုန်ကို ပြောင်းခဲ့ရတယ် ၊ ပြီးတော့ ဆယ်တန်း ဖြေပြီး အောင်တယ်၊ သူနာပြုသင်တန်းတက်တယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာက သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး"

"အထူးသဖြင့် ကျော်ဇင်ပဲ၊ ရုတ်တရက် ငါ ပြင်ဦးလွင်ကို ပြန်လာတာသိရင် သူဘယ်လိုနေ မလဲ မသိဘူး"

ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ကစားဖော်ကစားဖက် ကျော်ဇင်ကို သတိရပြီး ချောချောမေရဲ့ မျက်နှာလေး က ပြုံးပြုံးလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"မတွေ့ရတဲ့ ခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ ကျော်ဇင် ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားပြီလဲ"

စာဖတ်လိုက်၊ တွေးလိုက်၊ ငေးလိုက်နှင့် ရထားပေါ်က တစ်ညတာခ

ရိုးကို ကုန်ဆုံးစေလိုက် သည် ။ နံနက် မိုးလင်းသည် နှင့် မျက်နှာသစ်ပြီး ဖြီးလိမ်းလိုက်သည် ။

မန္တလေးဘူတာသို့ မဝင်မီ ချောချောမေက အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည် ။

"ဘဘနိုး ကိုယ်တိုင် လာကြိုမယ်လို့ ပြောတယ်"

တစ်ညလုံး မနားတမ်း မနားမနေခုတ်မောင်းခဲ့သော ရထားကြီးက ခရီးဆုံးသို့ ရောက်သည် နှင့် မောပန်းစွာ ရပ်နားလိုက်ပါပြီ။

ရထားပေါ်က ခရီးသည် တွေ အသီးသီး ရထားပေါ်ကဆင်းကြပြီ။ ချောချောမေက တိုးဝှေ့ မဆင်းဘဲ ခရီးသည် တွေ ပါးသည် အထိ စောင့် နေသည် ။

လူရှင်းတော့မှ ချောချောမေက ရထားပေါ်က ဆင်းသည် ။ ပလက်ဖောင်းမှာ ခရီးသည် အချို့ သာကျန်ပြီး အတော်လေး လူရှင်းနေပြီ။

ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် ဝှေ့ဝဲပြီး ဘကြီးဖြစ်သူ ဒေါက်တာသာနိုး ကို ရှာကြည့်သည် ။ ဦးသာနိုးရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါ။

"ဟင် ... ဘဘနိုးက လာမကြိုပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်"

စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းရှုပ်သွားပြီး မျက်နှာလေးကပါ မကြည်မလင်ဖြစ် သွားသည် ။ သွယ်လျ လျ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းလေး လှနေသော ထိုမိန်းကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက သားသားနားနား လူ တစ်ယောက်က စေ့စေ့ကြည့်ကာ လေ့လာနေသည် ။

အသားဝင်းဝင်း၊ မျက်နှာရှင်းရှင်းလေးနှင့် လှနေသော ချောချောမေ ကို လူအတော်များများ သတိပြုမိကြသည် ။ ချောချောမေက သေတ္တာနှစ်လုံးဘေးချပြီး ဒေါက်တာသာနိုးကို မတွေ့၍ စိတ်ညစ်နေသည် ။

"ဘဘနိုး လာမကြိုရင် ငါ့ဘာသာပဲ၊ ကားငှားပြီး သွားမှ ထင်တယ်"

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ချထားသော သေတ္တာနှစ်လုံးကို ကောက်ဆွဲလိုက် သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက သူ့ကို ရထားပေါ်မှ ဆင်းကတည်းက စေ့စေ့ကြည့်ပြီး လေ့လာနေသော သူက သူ့ထံသို့ သွက်လက်သောခြေလှမ်းတွေဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ။

"ဒီက ဆရာမ ချောချောမေပါလား"

အနားသို့ ရောက်လာသော အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးထွားထွား၊ ခန့်ခန့်ထည်ထည်နှင့် ချောမွေ့ နေသော ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ကို ချောချောမေ တွေ့လိုက်ပါပြီ။

သူ့ရဲ့ အမည်ကို တရင်းတနှီးကြီး မေးနေသော ထိုသူ့ကို ချောချောမေ တစ်ခါမျှပင် မမြင်ဖူးပါ။ စူးစမ်းသောအကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေသော ထိုသူ့ကို မျက်မှောင်လေးကျုံ့ပြီး ချောချောမေက ကြည့် ရင်းဖြေသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ချောချောမေပါ"

"ဒေါက်တာသာနိုးက ကျွန်တော့်ကို ကြိုခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘဘနိုး နေကောင်းရဲ့ လား"

"နေကောင်းပါတယ်၊ သူမအားလို့ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထိုသူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချောချောမေရဲ့ သေတ္တာနှစ်လုံးကို

ကောက်ဆွဲလိုက်သည်။ ။

"အို ... ရပါတယ်၊ ကျွန်မဘာသာ ဆွဲပါ့မယ်"

"ရတယ်"

မျက်နှာက ရှုတင်းတင်းဖြစ်သလို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ချောချောမေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မနှစ်မြို့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ထိုသူက ရှေ့က နေ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် လျှောက်သွားသည်။ ။

သေတ္တာနှစ်လုံးကို ပေါ့ပါးစွာသယ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသော သူ့နောက်သို့ ချောချောမေက အပြေးအလွှား လိုက်နေရသည်။ ။

ခဲရောင် လင်ခရုဇာကားကြီးအနားတွင် သေတ္တာတွေကို ချလိုက်သည်။ ။ တံခါးသော့ကိုဖွင့်ပြီး သေတ္တာကို နောက်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။ ။

ချောချောမေက ဘယ်မှာ ထိုင်ရမှန်းမသိဘဲ ကားရဲ့ ဘေးမှာ အူကြောင်ကြောင်လေး ရပ်နေ သည်။ ။

"ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လေ"

အမိန့်ပေးသလို လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ချောချောမေက ထိုသူကို အစာမကြေ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ။ ချောချောမေက ကားရှေ့ခန်း ပေါ်တက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ကားဘီးစလိမ့်ပြီးမှ ရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်ကို ပြောသည်။ ။

သူ့ကို မကြည်မလင်နှင့် လာကြိုပေးသောသူကို မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ဘကြီးဖြစ်သူကို အပြစ် တင်လိုက်သည်။ ။

"ဘဘနီးက ဘာလို့ မအားရတာလဲ၊ သူနဲ့ တွဲလုပ်ဖို့ ဆရာဝန်တစ်

ယောက် ခေါ်ထားတယ်ဆို၊ အဲဒီဆရာဝန်က အားကိုးလို့ မရလို့ လား"

ကားမောင်းနေရင်းက ဆိုသည် ။ သူက ချောချောမေကို မျက်နှာပုပ် သိုးသိုးနဲ့ ကြည့်နေသည် ။

"နေစမ်းပါဦး၊ ဆရာမက အဲဒီဆရာဝန်ကို မမြင်သေးဘဲ ကြိုပြီးအပြစ်မြင်လိုက်ပြီလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးခန်းကို အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ ခဏလေးတောင် လွဲမထားနိုင်တာကို ပြောတာ ပါ၊ ဘာဘန်းကိုယ်တိုင် လာကြိုစေချင်လို့ ပါ"

"မင်း သိပ်ဝေဖန်ချင်ရင် အဲဒီဆရာဝန်ကို သေသေချာချာ လေ့လာပြီးမှ ဝေဖန်ရင်ကောင်း မယ်"

"ရှင်က အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ သိပ်ခင်လို့ ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်တယ်"

"ဆရာမ ထင်တာမှားတယ်၊ မင်းက အားမကိုးရဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ ဆရာဝန်က ကျုပ်ပဲ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရှင်က ဒေါက်တာသက်ဦးပိုင်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်မက ဘာဘန်းရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်နီးချင်းလို့ ထင်လို့ ပါ"

ချောချောမေက ဇက်ကလေးပုပြီး အားတုံအားနာနှင့် မျက်နှာကြောတင်းလှသော သူကြီးကို ကြည့်ပြီး တောင်းပန်လိုက်သည် ။

"စကားကို မဆင်မခြင်ပြောတတ်တဲ့ ဆရာမရဲ့ အကျင့်ကို ပြင်လိုက်ဦး"

တောင်းပန်သည့်စကားကို လက်ခံချင်ပုံ မပေါ်သော ထိုသူကို ချောချောမေက အတော်လေး မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ။

စကားပြောလို့ ဆိုလို့ သိပ်ကောင်းပုံမပေါ်သော ထိုဂျစ်ကန်ကန်ဆရာဝန်ကို မပြောချင်တော့ သဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ဘေးမြင်ကွင်းတွေကို ငေးကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ ။

တောင်တက်လမ်းကို ဒေါက်တာသက်ဦးပိုင်က ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနေသည်။ ။

"ဒီဆရာဝန်က ရုပ်ကကြည့်ကောင်းသလောက် စိတ်တိုလိုက်တာ မျက်နှာကြီးက ပုပ်သိုးနေ တာပဲ"

ဒေါက်တာသက်ဦးပိုင်ကို စိတ်ထဲကနေပြီး ချောချောမေက ရန်ထောင်နေသည်။ ။ တိတ်ဆိတ် စွာ မောင်းနှင်လာရာ ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်ပါပြီ။

မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော မွေးရပ်မြေကို ငေးမောကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ ။

"ခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ အပြောင်းအလဲတွေ တော်တော်ဖြစ်သွားတာပဲ"

ခြံဝန်းကြီးထဲသို့ သက်ဦးပိုင်က ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက နေထိုင် ကြီးပြင်းခဲ့သော အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ချောချောမေ ရောက်လာပါပြီ။

ကားသံကြောင့် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဘကြီးဖြစ်သူ ဒေါက်တာ သာနိုးနှင့် ဘကြီးရဲ့ ဇနီး ဒေါ်မေစီတို့ က ထွက်ကြိုသည်။ ။

"ဟယ် ... သမီးလေးချောချောက ကြီးလာလိုက်တာ"

ကြီးတော်ဖြစ်သူ ဒေါ်မေစီက လက်ကမ်းကြိုပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါကွယ်"

"ဟင်း ... ဘဘနီးက ချောချောကို တစ်နှစ်တစ်ခါ တွေ့နေပြီး ကြီးကြီးပြောတာကို လိုက် ထောက်ခံနေတယ်"

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော ဒေါ်မေစီရဲ့ စကားကို လိုက်ပြီးပြောသော ဘကြီးကို ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့လေး နှင့် ရန်ထောင်လိုက်သည်။ ။

"ဟောဗျာ၊ တွေ့တာနဲ့ နှုတ်ခမ်းစုပြီး စိတ်ကောက်နေပြီလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ချောချောကို ဘဘနီးကိုယ်တိုင် လာမကြိုလို့"

"မောင်သက်ဦးပိုင် လာကြိုတာပဲကွယ်"

သက်ဦးပိုင်က ကားပေါ်က သေတ္တာတွေကိုချပေးပြီး ဦးသာနီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ထမင်းစားချိန်တော့ ပြန်လာနော်"

"ဒီနေ့ ပြန်မစားဖြစ်တော့ပါဘူး"

"မောင်သက်ဦးပိုင်ရယ်၊ ဒီနေ့ ချောချောလာမှာ မို့ ဟင်းတွေ စုံနေအောင် ချက်ထားတာကွယ့်"

"ညစာမှ ပဲ စားတော့မယ် ကြီးကြီး"

သက်ဦးပိုင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။ ။ ဒေါက်တာသာနီးက ချောချော မေရဲ့ ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်သည်။ ။

"လာ သမီး၊ အိမ်ထဲမှာ စကားပြောကြရအောင်"

အိမ်ဖော်မလေးက ချောချောမေရဲ့ သေတ္တာတွေကို လာယူသွားသည်

။

"ချောချော ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့၊ တစ်ခုခုစားလိုက်ပါလား"

"ထမင်းစားပျက်မှာ စိုးလို့ ကော်ဖီလောက်ပဲ သောက်မယ်ကြီးကြီး"

"ကဲ ... သမီး၊ ဘကြီးနဲ့ စကားပြောဦး၊ ကြီးကြီး ကော်ဖီဖျော်ခဲ့မယ်"

"ဘဘနီးက ဆေးခန်းကို အချိန်ပြည့် မထိုင်နိုင်လို့ ဒေါက်တာသက်ဦးပိုင်နဲ့ ခွဲထိုင်နေတာ လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"အဲဒီဆရာဝန်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ "

"သူက ဒီလိုပဲ၊ ခပ်အေးအေးနေတတ်တယ်၊ သဘောတော့ အတော်ကောင်းပါတယ် သမီး ရယ်"

"ချောချောလာတာကို သိပ်မကြည်ဘူးထင်တယ်"

"သူက ဆေးခန်းမှာ အကူနပ်(စ်)ကို ယောက်ျားလေးထားချင်တာ"

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ ချောချောကို ခေါ်ရတာလဲ၊ ဘဘနီးရဲ့ "

"ဘဘက ချောချောလေးကို ခေါ်ချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါ၊ ဘဘတို့က အသက်ကြီးပြီ၊ ချောချောကို အနားမှာ ရှိစေချင်လို့ ပါကွယ်"

... နောက်ပြီး ချောချောရဲ့ ဖေဖေဆုံးတာ တစ်နှစ်ရှိသွားပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ သမီးတစ်ယောက် တည်း အကြာကြီးမနေသင့်ဘူး ထင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါ"

သားသမီးမရှိသော ဦးသာနီးတို့ လင်မယားသည် ချောချောမေကို အလွန်ချစ်ကြသည် ။ ချောချောမေရဲ့ ဖခင် အလုပ်တာဝန်နှင့် ရန်ကုန်ပြော

င်းသွားစဉ်က ဖခင်နှင့်လိုက်မသွားဖို့ သူတို့ တား ကြပါသေးသည်။ ။

ချောချောမေက မုဆိုးဖို ဖခင်ကြီးကို စိတ်မချ၍ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ ။ ရန်ကုန် ရောက်ပြီး နှစ်နှစ်ပင်မပြည့်လိုက်ရပါ။ ဖခင်က ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ လာ၍ ချောချောမေက ဖခင်အနား မှာ ပဲ နေနေရသည်။ ။

ထွက်ခွာသွားပြီးကတည်းက ပြင်ဦးလွင်သို့ မရောက်တော့ပါ။ ဖခင်ဆုံးသည့်အခါမှာ ဦးသာနိုးတစ်ယောက်သာ ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ။

"သမီးဖေဖေဆုံးကတည်းက ဘဘက သမီးကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ချင်တာ၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မို့ ခေါ် မရဘူးလေ"

"ဟုတ်တယ် ဘဘနိုးရဲ့ ၊ သင်တန်းပြီး အလုပ်ဝင်ရတော့ ဘဘတို့ ဆီ ချောချောလာချင်ပေ မယ့် မလာနိုင်ခဲ့ပါဘူး"

"ကဲ ... ကော်ဖီပူပူလေး သောက်လိုက်ဦး"

ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပြီး ကြိတ်ထားသော ကော်ဖီမှုန့်စစ်စစ် နွားနို့စစ်စစ်နှင့် ဖျော်ထားသော ကော်ဖီ ရနံ့က မွှေးကြိုင်နေသည်။ ။

"မွှေးလိုက်တာ၊ ဒီလိုကော်ဖီမျိုးမသောက်ရတာ ကြာပြီ"

"ကော်ဖီသောက်ပြီး ရေချိုးပြီး နားနော်၊ ဆယ့်တစ်နာရီမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး"

ဒေါ်မေစီက မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ။ တူအရီးနှစ်ယောက် စကားကောင်းနေကြသည်။ ။

"သမီး၊ ခရီးပန်းလာတယ်၊ ရေချိုးပြီးနားဦး၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ တာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ"

ကော်ဖီသောက်ပြီး သူနေခဲ့သော အခန်းဆီသို့ ချောချောမေက သွားသည် ။ ငယ်စဉ်က နေခဲ့ သော အနီးထဲသို့ ဝင်လိုက်ရင်း မရှိတော့ပြီဖြစ်သော မိဘတွေကို တမ်းတမိသည် ။

(၂)

ဦးသာနိုးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အိမ်ထောင်ကျသော်လည်း ဥမကွဲသိုက်မပျက် အတူ တကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သားသမီးဆို၍ ချောချောမေတစ်ယောက်သာ ရှိသဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းချစ် နေကြသည်။

ချောချောမေ ငါးနှစ်သမီးမှာ ဇနီးကွယ်လွန်သွားသော်လည်း ချောချောမေရဲ့ ဖခင်က နောက် အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ပါ။

ဖခင်နှင့် ဘကြီး၊ ကြီးတော်တွေရဲ့ မေတ္တာရိပ်မှာ ချောချောမေ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ ကြီးပြင်း ခဲ့ရလေသည်။ သူနာပြုအလုပ်ကို ဝါသနာပါ၍ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး သင်တန်းတက်ခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်က နေခဲ့သော အခန်းလေးကို ဝေဝဲကြည့်ပြီး မိခင်ရဲ့ အငွေ့အသက်များကို ပြန်လည် ခံစားမိသည်။ ရေမချိုးနိုင်သေးဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး တွေးတွေးငေးငေးလေး ဖြစ်နေ သည်။

လွမ်းမောဖွယ်ရာကောင်းသော အတွေးစများကို ဖြတ်ပြီး ရေချိုးခန်းဝင်ကာ ရေချိုးသည်။ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ခဏနားရင်းမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထမင်းစားချိန်မှာ ဒေါ်မေစီက လာနှိုးသည်။ အိပ်ရာကနေထရင်း ဒေါ်မေစီကို ရယ်မောမော လေး ပြောသည်။

"နားရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ် ကြီးကြီးရယ်"

"တစ်ညလုံး ခရီးပန်းလာတာကိုး၊ အိပ်ချင်မှာ ပေါ့"

ထမင်းစားသောက်ရင်း စကားတွေပြောဖြစ်ကြပြန်သည်။ ။ မစားရသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ဒေါ်မေစီရဲ့ လက်ရာများကို အားပါးတရ စားသည်။ ။

"မစားရတာကြာတော့ ကြီးကြီးရဲ့ လက်ရာတွေက ပိုပြီး ကောင်းနေတယ်နော်"

"အေးအေး၊ နောက်ဆိုနေ့တိုင်း စားရတော့မယ်"

"စားကောင်းကောင်း နဲ့ စွပ်စားပြီး ဝတုတ်ကြီးဖြစ်မှာ စိုးရတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သမီးသိပ်ပိန်တယ်"

"အမေကြီးရယ်၊ ခေတ်နောက်ကျလိုက်တာ၊ အဲဒီလိုက ခုခေတ်စတိုင်လ်ဗျ၊ မော်ဒယ်ကိုယ် လုံးမျိုးခင်ဗျ"

ဦးသာနိုးက နောက်ပြောင်ပြီး ပြော၍ အားလုံးပွဲကျသွားသည်။ ။

"ဘဘကလဲ ချောချောက မော်ဒယ်တွေလို ကျင့်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလိုလို ဒီလိုပုံစံ ပါနော်၊ အော်ရီဂျင်နယ်ပါပဲ"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ပါ့"

"ကြီးကြီးအထင်တော့ သမီး ဒီထက်အသားလေး ပိုပြည့်ရင် ပိုပြီး ကောင်းမယ်"

"မပူနဲ့ ကြီးကြီး၊ ချောချော ဒီလိုသာ နေ့တိုင်းစားရင် ဝလာမှာ သေချာတယ်"

"အေးအေး၊ သမီး စားချင်တဲ့ ဟင်းတွေ ကြီးကြီး ချက်ကျွေးမယ်"

"ကြီးကြီးက လူကြီးလေ၊ ချောချောကပဲ ကြီးကြီးတို့ ကို ချက်ကျွေးရ"

မှာ ပါ"

"မထွေးက ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတယ်ကွယ့်၊ ဟင်းအိုးပြင်ရုံပဲဆိုတော့ ကြီးကြီး မပင်ပန်းပါဘူး"

"သမီးရေ၊ အဲဒီရာထူးကို သူ့ဆီကယူလို့ မရဘူးနော်၊ သူက သူမှ မချက်ရရင် တစ်လောကလုံး ပျက်စီးတော့မယ် ထင်နေတာ"

ဦးသာနိုးက ဝင်ပြီး နောက်ပြောင်နေသည်။ ။ ဒေါ်မေစီက ထောက်ခံသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် သမီးရေ၊ အဲလိုချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေရမှ ကြီးကြီးက နေကောင်းတာကွယ့်၊ အလကားထိုင်နေရင် ဟိုကနာသလို၊ ဒီကနာသလို၊ ကိုက်သလိုနဲ့ နေမကောင်းချင်ဘူး"

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပေမယ့် ဒေါ်မေစီက သန်သန်မာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေဆဲ ပါ၊ စားသောက်ပြီး သင်္ဘောသီးမှ ညှို့ကို မထွေးက လာချပေးသည်။ ။

"ကဲ ... သစ်သီး စားလိုက်ဦး၊ ခြံထွက်သင်္ဘောသီးလေ"

"သင်္ဘောသီးက ချိုလိုက်တာ ကြီးကြီးရယ်၊ ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ"

"ဒီမှာ ဆို သမီး လတ်ဆတ်တဲ့ အသီးအနှံတွေ စားရပြီ"

"ဟုတ်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းနဲ့ နေရတာ၊ ကျဉ်းကျူတ်တယ် ကြီးကြီးရယ်၊ ဒီကို ချောချော တစ်ခါတလေ သိပ်လွမ်းတယ် သိလား"

"တိုက်ခန်းကို ငှားခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ အပ်ခဲ့တာပါ"

"ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်"

"အခု ဘာဘာက ဆေးခန်းကို တစ်နေ့လုံးမထိုင်နိုင်ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ မနက်ပိုင်းပဲထိုင်တယ်"

"ဒါဆို ဒေါက်တာသက်ဦးပိုင်က ညနေပေါ့"

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ လူနာတွေကများ တော့ ဘာတစ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူး၊ မြို့ပေါ်ကတင် မဟုတ်ဘူး ၊ ရွာတွေက လူနာတွေပါ ဆေးခန်းကို လာကြတယ်"

"အဲဒါဒေါက်တာသက်ဦးပိုင်က ဘယ်မြို့ကနေ လာတာလဲ"

"သမီးတို့ ပြောင်းသွားပြီးမှ သူဒီကိုပြောင်းလာတာလေ"

"ဪ ... ဆေးခန်းဒီမှာ ဖွင့်ပြီး တခြားမှာ နေတာပေါ့နော်"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီအိမ်မှာ ပဲနေတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်အခန်းမှာ နေတာလဲ"

"အောက်ထပ်က ထောင့်စွန်းခန်းကြီးမှာ လေ၊ သူလွတ်လွတ်လပ်လပ် ငါ့နေရအောင် အဲဒီအခန်း ပေးထားတယ်"

"ဒါဆို သူ့အခန်းကနေ ခြံထဲကို ဆင်းလို့ ရတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးတို့ ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အဲဒီတံခါးကပဲ အိမ်ထဲကို အဝင် အထွက်လုပ်တယ်လေ"

"သူက တော်တယ် သမီးရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ဘာဘာက သူ့ကို လက်သပ်မွေးလိုက်တာ"

"သမီးရဲ့ ဘာဘဲ့ ကြီးကြီးကို အတော်ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ကိုယ့်တူ ကို

ယ့်သားတစ်ယောက်လို အားကိုးလို့ ရပါတယ် သမီးရယ်"

သက်ဦးပိုင်ရဲ့ ကောင်းကြောင်းတွေကို ဦးသာခိုးနှင့် ဒေါ်မေစီတို့ က အလှည့်ကျပြောနေကြ သည် ။ သက်ဦးပိုင်ကို သွေးသားရင်းလို သံယောဇဉ်တွယ်နေကြပြီဆိုတာ ချောချောမေက သိသည် ။

"ဘဘရဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီး သမီး ဒီကိုလာတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်"

"ဘဘရယ်၊ ချောချောမှာ မိဘတွေမှ မရှိတော့ဘဲ၊ ဘဘတို့ ဆီမှာ မနေလို့ ချောချောက ဘယ်သူ့ဆီမှာ နေရမှာ လဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ကြီးကြီးတို့ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ့်သွေးသားနဲ့ အနီးကပ် နေချင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် သမီးရယ်၊ ဘဘက သမီးကို ရန်ကုန်မှာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျမှာ စိုးရိမ်နေ တာ၊ အဲလိုသာဆိုရင် ဘဘတို့ ဆီ သမီး ဘယ်တော့မှ ရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟာ ... ဘဘကလဲ ချောချောက ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ထောင်ကျရမှာလဲ၊ ရည်းစားတောင် မရှိ သေးဘူး"

"တကယ်လားကွယ်"

"ချောချောက တကယ့်သန့်သန့်လေးပါ ဘဘရဲ့ "

ချောချောက ချစ်စရာကောင်းသော ဟန်လေးနှင့် ပြောလိုက်သည် ။ ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်တို့ က ချောချောမေကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေသည် ။

စားသောက်ပြီး အချို့ပွဲစားရင်းနှင့် စကားတွေပြောမကုန်အောင် ရှိ

နေကြသည်။ ။

"ညနေဆေးခန်းက ဘယ်အချိန်မှာ လဲ ဘာ"

"ညနေ ငါးနာရီလေ၊ ဒီနေ့ အလုပ်မဝင်နဲ့ ဦး၊ မနက်ဖြန်မှ စဝင်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာ"

ညနေဘက်မှာ သက်ဦးပိုင်ဆေးခန်းထိုင်သည့်အချိန် ဖြစ်သည် ။ အလုပ်စဝင်ဝင်ချင်း သက်ဦး ပိုင်နှင့် စပြီး အတူမလုပ်ကိုင်ချင်သော ချောချောမေအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဆေးခန်းက ဘယ်မှာ လဲ ဘာ"

"ခြံထောင့်မှာ လေ"

"ချောချော သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်"

"ညနေကျမှ ကြည့်ပါလားကွယ်"

"ရပါတယ် ဘာ၊ ခုပဲသွားကြည့်လိုက်မယ်"

"ဒါဖြင့် သွားလေ၊ မထွေးရေ၊ မင်းမမကို ဆေးခန်းကို လိုက်ပို့လိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာ"

ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးရဲ့ ထောင့်ဆီသို့ မထွေးနှင့်အတူ လျှောက်လာသည် ။ သူတို့ သည် ခြံကြီး ကထွက်ခွာသွားပြီးမှ ဦးသာနိုးက သည်ဆေးခန်းကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"မမက သူနာပြုဆရာမ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဘာက မမလာမယ်ဆိုကတည်းက အရမ်းပျော်နေတာ၊ မမကို

အားကိုးချင်နေတာလေ"

"ဟုတ်ပါတယ် မထွေးရယ်၊ စောစောကတည်းက မမလာသင့်တာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ရှိနေတော့ မလာဖြစ်ခဲ့တာပါ"

"မမ ဒီမှာ ပဲအမြဲနေတော့မှာ လားဟင်"

"အင်း"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်"

"ဘာပြုလို့လဲ"

ချောချောမေက သဘောကောင်းသော မထွေးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြီး လေးနှင့် မေးသည်။

"မမရောက်လာတော့ မထွေးအတွက် စကားပြောဖော်ရပြီပေါ့"

သက်တူရွယ်တူကို အဖော်အဖြစ်လိုချင်နေသော မထွေးအတွက် ဟန်ကျသွားသည်။ စကားပြောရင်းနှင့် ခြံထောင့်က ဆေးခန်းဆီသို့ ရောက်သည်။

မထွေးက ဆေးခန်းရဲ့ တံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

ဆေးခန်းက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကျယ်ဝန်းစွာဆောက်ထားသည်။ လူနာခန်း ငါးခန်းကို လည်း ချောချောမေက တွေ့လိုက်ရသည်။

"လူနာခန်းက ငါးခန်းတောင်ပါလား"

"ဟုတ်တယ် မမ၊ တစ်ခါတလေ ဆေးသွင်းတဲ့ လူနာနဲ့ ပြီးတော့ အဝေးက လာပြီး မပြန်နိုင် တဲ့ လူနာဆိုရင် ဘာဘက အဲဒီအခန်းတွေမှာ ထားတယ်"

"ဟုတ်လား"

"သိပ်ဝေးတဲ့ နေရာက လူနာတွေဆိုရင် ဒီမှာ ဆေးကုပြီး ပျောက်မှ ပြန်သွားတတ်တာ ရှိတယ်"

"အင်း"

ဆေးခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ချောချောမေက သူလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ကြိုတင် လေ့လာနေသည်။ ။

"အဓိကက ဒီထက်သန်အောင် လုပ်ရမယ်၊ မနက်ကျမှ ငါ့လက်စွမ်းပြမယ်"

စိတ်ထဲက ထိုသို့ကောက်ချက်ချပြီး ဆေးခန်းက ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

"ခြံထဲလျှောက်ကြည့်ဦးမယ်"

"မထွေး ပန်းတွေစုံအောင်စိုက်ထားတယ်၊ လာကြည့်ပါဦး မမ"

မထွေးက သူစိုက်ပျိုးထားသော နှင်းဆီ၊ ဒေါ့လီယာ၊ အာဖရိကန်ဒေစီ စသော ပန်းပေါင်းစုံ ပွင့် ဖူးနေသော ခြံကို လိုက်ပြသည်။ ။

"ဟယ် ... ပန်းတွေက လှလိုက်တာ၊ မထွေးကတော်တယ်"

"ဘုရားညောင်ရေအိုးတွေဆိုရင် ခြံထဲက ပန်းတွေနဲ့ ဝေနေအောင် ပူဇော်လို့ ရတယ် မမရဲ့ "

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘာသာစိုက်ပြီး လှူတော့ ပိုကုသိုလ်ရတာပေါ့"

"ကြီးကြီးက ဘုရားပန်းဆိုရင် အမြဲဝေနေမှ ကြိုက်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးက အမြဲ ဘုရားခန်းကို သန့်ရှင်းပြီး ပန်းတွေ ဝေနေမှ ကြိုက်တာ"

ဒေါ်မေစီအကြောင်းပြောရင်းနှင့် မိခင်ကိုပါ လွမ်းမိသည် ။ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ လုပ်ဟန်ကိုင်ဟန် တွေကို ပြန်၍ မြင်ယောင်သည် ။

"မေမေရှိတုန်းကလဲ အဲဒီလိုပါပဲ မထွေးရယ်"

"မမအမေက ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ"

"ကြာပြီလေ၊ ဒီအိမ်မှာ ပဲ ဆုံးခဲ့တာ"

"ဪ ... ဟုတ်လား"

"ဘဘတို့ ညီအစ်ကိုက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်သလို မေမေနဲ့ ကြီးကြီးကလဲ ညီ အစ်မတွေလို ချစ်ကြတယ်၊ အိမ်ထောင်စုနှစ်ခု ပေါင်းနေပေမယ့် ပြဿနာဘယ်တော့မှ မဖြစ်ခဲ့ကြ ဘူး"

"အဲဒီတုန်းက ပျော်စရာကြီးနေမှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ်"

သည် ခြံကြီးထဲတွင် စုစုဝေးဝေးနေခဲ့သော ကလေးဘဝကို ပြန်ပြီး တမ်းတလွမ်းမောနေမိ သည် ။ နှစ်ယောက်သား နောက်ဖေးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည် ။

"ဟယ် ... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မေမေစိုက်ခဲ့တဲ့ ထောပတ်သီးပင်တွေ အကြီးကြီးဖြစ်နေပြီနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းသီးတယ်၊ ရောင်းတောင်စားရတယ် မမရဲ့ "

"လိုင်ချီးသီးတွေလဲ အရမ်းသီးမှာ ပဲနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ သီးတယ်"

သစ်တော့ပင်၊ မက်မန်းပင်တို့ သည် လည်း အပြိုင်အဆိုင် ကြီးထွား

နေကြသည်။ ။

"ဒီအပင်တွေအားလုံး မေမေစိုက်ခဲ့တာ"

"ကြီးကြီးက ပြောပါတယ်၊ မမရဲ့ အမေက အပင်စိုက်တာ သိပ်ပြီးဝါသနာပါတယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်"

"အပင်က အသီးတွေခူးတိုင်း ကြီးကြီးက သတိရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တတ်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီခြံကိုပြန်ရောက်မှ မေမေ၊ ဖေဖေတို့ ရဲ့ အငွေ့အသက်တွေကို ပြန်ခံစားရပြီး လွမ်းလိုက်တာ"

မျက်နှာလေး ညှိုးပြီး မျက်ရည်လေးဝဲဝဲဖြစ်သွားသော ချောချောမေကိုကြည့်ပြီး မထွေးက ချွေးသိပ်သည်။ ။

"ပြီးခဲ့တာတွေကို ကြိုးစားမေ့ထားလိုက်ပါ မမရယ်၊ ဒီမှာ မမချစ်စရာ ဘာဘဲနဲ့ ကြီးကြီးရှိပါ သေးတယ်၊ မထွေးမှာ ဆို ဆွေမျိုးသားချင်း လုံးဝမရှိတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်လား၊ မထွေးမှာ မိဘမောင်နှမတွေ မရှိဘူးလား"

"အဖေအမေရော၊ မောင်လေးရော ဆုံးသွားကြပြီ"

"အို ... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ရဲ့မာမာ လှေမှောက်ပြီး ဆုံးသွားတာ၊ ရေနက်မှာ ဆိုတော့ ကူးတတ်ကြပေမယ့် ခြေကုန် လက်ပန်းကျကုန်ကြတာ နေမှာ ပေါ့"

"စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မထွေးရယ်"

"မိသားစုဆုံးပြီးကတည်းက မထွေး ကြီးကြီးတို့ နဲ့ လာနေတာ"

"ကြာပြီပေါ့နော်"

"ငါးနှစ်ရှိပြီ"

"ဪ ... ကြာပြီပဲ"

"ကြီးကြီးနဲ့ တွေ့ရတာ မိသားစုနဲ့ ပြန်တွေ့ရသလိုပဲ၊ မထွေး ဒီမှာ နေရတာ ပျော်ပါတယ်၊ ဘာဘဲ ကြီးကြီးကိုလဲ ချစ်တယ်"

"မမ မရှိစဉ်အခါမှာ ဘာဘဲ ကြီးကြီးကို ကြည့်ရှုကူညီပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ မထွေး"

"မထွေးက ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပါ မမရယ်"

"ကဲ ... စိတ်မကောင်းစရာတွေ မေ့ထားလိုက်ကြရအောင်၊ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

(၃)

ဒေါ်မေစီအား ကူညီပြီး ချောချောမေက ညစာစားရန် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ။

"မထွေးနဲ့ ကြီးကြီးလုပ်ပါ့မယ်ကွယ်"

"ချောချောအားနေတာပဲ ကြီးကြီးရယ်၊ ကူလုပ်ပါရစေ"

"ကဲ ... ဒီလောက်တောင်လုပ်ချင်ရင် စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းစားပန်းကန်တွေ ချပေးတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး"

ထမင်းစားပန်းကန်ပြားများကို အဝတ်နှင့်သုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် မှောက်ထားလိုက်သည်။ ။ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းများကိုလည်း ပန်းကန်ဘေးမှာ အသင့်ပြင်ထားသည်။ ။

ထမင်းပွဲပြင်ပြီး မထွေးက ထမင်းစားခန်းက မောင်းလေးကို ခေါက်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်မေစီရဲ့ မပြောင်းလဲသော စည်းစနစ်များကို တွေ့ရှိရပြန်သည်။ ။

ဦးသာနိုးနှင့် သက်ဦးပိုင်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် ထမင်းစားခန်းကို ဝင်လာသည်။ ။ စားပွဲမှာ အသီးသီးနေရာယူလိုက်သည်။ ။

သက်ဦးပိုင်က ဦးသာနိုး၊ ဒေါ်မေစီတို့ နှင့် စကားပြောသော်လည်း သူ့

အကြည့်က ချောချောမေ ထံသို့ ရောက်မလာပါ။

"တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ လူပဲ၊ မိန်းမတွေကို သူက အဖက်မလုပ်ချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ "

"မနက်ဖြန်ကစပြီး ချောချော ဆေးခန်းမှာ ကူလိမ့်မယ်၊ တစ်အိမ်တည်းသားတွေ ဖြစ်နေပြီမို့ မောင်သက်ဦးပိုင်နဲ့ ချောချောကို ဘာဘာ ခင်မင်ရင်းနှီးစေချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သက်ဦးပိုင်က ချောချောမေကို မကြည့်ဘဲဖြေသည် ။ ဦးသာနိုး သဘောကျ သူဖြေလိုက်ရ သည် ကို ချောချောမေက ကောင်းကောင်း ကြီးသဘောပေါက်သည် ။

"ဘာ ဆေးခန်းထိုင်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကို ကူခိုင်းပါ၊ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း နိုင်ပါ တယ်"

"မဟုတ်တာကွယ်၊ မောင်အေးထွက်သွားတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း ဘယ်လောက် ကသီလင် တနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာသိပါတယ်ကွယ်"

ဆေးခန်းတွင် ကူလုပ်ပေးသော ယောက်ျားသူနာပြုလေး မောင်အေးထွက်သွားသည် မှာ တစ်ပတ်ကျော်ပါပြီ။ ထိုအတောအတွင်း ဆေးခန်းမှာ အကူမရှိ၍ ကသီလင်တနိုင်သည် ကို ဦးသာနိုး ကသိသည် ။

ချောချောမေက သူ့ကို သိပ်ပြီး လိုလားမှုမရှိသော သက်ဦးပိုင်ကို အတော်လေး မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည် ။ သက်ဦးပိုင်သည် ဦးသာနိုးနှင့် ဒေါ်မေစီကို တရင်းတနှီး တရိုတသေ တလေးတစား ဆက်ဆံသည် ကို တွေ့ရသော်လည်း သူ့ကို အေးတိအေးစက်ကြီး ဆက်ဆံနေသည် ။

"အသားလွတ် ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ သူ့ကို အရေးစိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ငါ ကလဲ ငါ့အထာနဲ့ ငါ နေလိုက်ရုံပေါ့"

ချောချောမေက စားနေသည့် ထမင်းကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် အားပါး တရ စားလိုက်သည်။ သက်ဦးပိုင်ကို စကားမပြောရအောင် ဘကြီးနဲ့ ကြီးတော်ကိုပါ စကားနည်းလိုက်သည်။

"မောင်သက်ဦးပိုင်က ဒီနေ့လူနာနည်းလို့ ကြီးကြီးတို့ နဲ့ အတူတူစား တာ၊ ခါတိုင်းဆို သူ့ခမျာ ဆေးခန်းပိတ်ချိန်မှ စားရရှာတယ်"

ဒေါ်မေစီသည် သက်ဦးပိုင်ကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာနှင့် ပြောသည်။

"အေးတဲ့ ရာသီမှာ ဆိုရင် စားခါနီး ဟင်းတွေအေးခဲနေလို့ မထွေးက အကုန်နွေးပြီးမှ ကျွေးရ တယ်"

စားသောက်ပြီး ဝိုင်းဖွဲ့နေသော စကားဝိုင်းမှာ သက်ဦးပိုင်က ခဏ သာထိုင်ပြီး အကြောင်းပြ ချက်တစ်ခုဖြင့် ထသွားသည်။

"ကျွန်တော် စာဖတ်စရာလေးရှိလို့ အခန်းပြန်ဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ မောင်သက်ဦးပိုင်"

ချောချောမေကို နှုတ်ဆက်သည့်အကြည့်လေးနှင့်တောင် ကြည့်မသွားဘဲ အခန်းကို ပြန်သွား သည်။ သက်ဦးပိုင် မကြားလောက် တော့မှ ချောချောမေက အတင်းချလိုက်သည်။

"အဲဒီ ဒေါက်တာသက်ဦးပိုင်က တစ်မျိုးကြီးပဲနော် ဘဘ"

"ဘယ်လိုတစ်မျိုးကြီးလဲ"

"သူ့ကြည့်ရတာ ချောချောကို ဆေးခန်းမှာ လက်မခံချင်ပုံဘဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သူက ဒီလိုပဲ၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆိုရင် ခ

ပိတန်းတန်းပဲ နေတတ် တယ်"

"ဘာလဲ၊ သူက မိန်းမမုန်းတီးဆန့်ကျင်ရေးဂိုဏ်းကလား"

"သမီးက ပေါက်ကရဲပြောတော့မယ်"

ချောချောမေရဲ့ အပြောကို သဘောကျစွာနှင့် ဦးသာနိုးက ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဘာဘရဲ့ ၊ သူက ချောချောကို မကြည်တဲ့ ပုံစံနဲ့ အမြဲကြည့်တယ်"

"သမီး အထင်လွဲနေတာပါကွယ်၊ မောင်သက်ဦးပိုင်က သိပ်သဘောကောင်းတယ်ကွယ့်"

ဘကြီးရော၊ ကြီးတော်ပါ သက်ဦးပိုင်ကို အတော်သံယောဇဉ်ရှိပြီး အကောင်းမြင်နေသည် မို့ ချောချောမေက ထပ်ပြီး အတိုက်အခံ မပြောချင်တော့ပါ။

ဦးသာနိုးတို့ အနားတွင် သူနေမပေးနိုင်သောအချိန်မှာ သက်ဦးပိုင်က အနီးကပ်နေပေးသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။ ထိုကျေးဇူးဖြင့် မကျေနပ်မှုတွေကို ခြေဖျက်လိုက်ရပါတော့သည်။ ။

သက်ဦးပိုင်က အခန်းထဲပြန်ပြီး ခုတင်ပေါ် လဲရင်း နဖူးပေါ် လက်တင်ကာ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေသည်။ ။ ချောချောမေကို စတွေ့ကတည်းက သူ့ရင်မှာ လှုပ်ခတ်ခဲ့သည်။ ။

တစ်ချိန်တစ်ခါက ထိုကဲ့သို့ပင် သူရင်ခုန်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့ ရင်ခုန်မှုသည် နာကျင်ဖွယ်ရာ များ နှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ ။

မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လျှင် သက်ဦးပိုင်သည် ခဲမှန်ဖူးသော စာသူငယ်နှင့်တူခဲ့သည်။ ။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါသာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ချစ်ခဲ့သည်။ ။

ထိုမိန်းမသည် သူ့အချစ်နှင့် လုံးဝမထိုက်တန်သော၊ အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်သော မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။ ။ သူ့ကို ကစားစရာ အရပ်တစ်ရပ်လို ဆော့ကစားခဲ့ပြီး ပစ်ထားခဲ့သည်။ ။

စွန့်ပစ်ခံခါစက ရင်မှာ နာကြည်းစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်များ နှင့် အလူးအလဲခံစား လိုက်ရသည်။ ။ အချိန်က ကုစားပေးလိုက်သည့်အတွက် နှစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလအတွင်းမှာ သူ့စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့သည်။ ။

မိန်းမများ နှင့် တတ်နိုင်သမျှ ခပ်ဝေးဝေးနေသည်။ ။ လူနာလောက်သာ ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံပြီး အခြားမိန်းမများ ဆိုလျှင် အရောမဝင်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ။

ချောချောမေကို တွေ့လိုက်စဉ်မှာ အိပ်ပျော်ခဲ့သော သူ့နှလုံးသားက ထခုန်မိပြန်သည်။ ။ ချောချောမေကို တွေ့ရလေတိုင်း သူရင်မှာ လှုပ်ခတ်မှုတွေ ဖြစ်သွားသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူပင် မကျေနပ်မိပါ။

"သူလဲ မိန်းမထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးဦးမှာပဲ"

"မီးဆိုတာ ပူမှန်းသိရက်နဲ့ ဝင်တိုးရင် ပိုးဖလံထက်တောင် ငါမိုက်ဦးမှာပဲ"

"ချောချောမေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ငါရှောင်မှ ဖြစ်မယ်၊ အလုပ်သဘော

အရ မလွဲသာလို့ တော့ ဆက်ဆံရမှာပဲ"

"ဘဘကလဲ ခက်လိုက်တာ၊ ဘာလို့ များ ဒီမိန်းကလေးကို ခေါ်လိုက်ရတာလဲ"

ချောချောမေရဲ့ ဗွတ်စင်နုနယ်နေသော မျက်နှာလေးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး သူ့စိတ်ကိုသူ မထိန်းသိမ်းနိုင်မှာ ကို လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

"ချောချောမေကို ကြည့်ရတာ အေးဆေးတည်ငြိမ်ပုံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေက သိပ် ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်"

"တော်ပြီ၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယုံတော့ဘူး၊ ညွတ်ယိုင်ချင်တဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို မိန်းမတွေကို မုန်းတီးဖို့ ငါအမြဲ သတိပေးနေရမယ်"

သူ့ကိုယ်သူ သတိအထပ်ထပ်ပေးပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဆေးခန်းက နံနက် ခုနစ်နာရီမှာ စဖွင့်မည်ဖြစ်သည်။ ချောချောမေက အိပ်ရာမှ စောစောထ သည်။ မထွေးတိုက်သော ကော်ဖီနှင့် မုန့်စားပြီး ဆေးခန်းဆီသို့ ထွက်လာသည်။

ဆေးခန်းက လူနာအိပ်သည့် ခုတင်လေးကို စတင်သန့်ရှင်းရေး လုပ်သည်။ ခေါင်းအုံးစွပ် အသစ်၊ အိပ်ရာခင်းအသစ်လဲသည်။

လက်ဆေးဘေစင်၊ စတီးခွက်ကို ပြောင်နေအောင်ဆေးသည်။ အနာ

ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် သုံး သော ခွဲစိတ်ကိရိယာများကို ပြုတ်ပြီး သန့်စင်သည် ။

ကြမ်းကို တံမြက်စည်းပြောင်အောင်လှဲပြီး ဒက်တော၊ ပိုးသတ်ဆေး၊ ရေထည့်ပြီး ကြမ်းကို ပြောင်စင်အောင် တိုက်သည် ။

အလုပ်ကို တရစပ်လုပ်ကိုင်နေ၍ ချမ်းအေးသော နံနက်ခင်းမှာ ပင်ချွေးများ စို့လက်လာသည် ။ အားလုံးသန့်ရှင်းရေးပြီးသည့်အချိန်မှာ ဦးသာနိုး ရောက်လာသည် ။

ပြောင်လက်သန့်ရှင်းနေသော ဆေးခန်းကို မြင်တွေ့ရပြီး သဘောကျစွာပြောသည် ။

"သမီးက တစ်မနက်တည်းနဲ့ ဆေးခန်းကို သန့်ပစ်လိုက်တာကိုး"

"ဒါတောင် မပြီးသေးဘူး၊ မျက်နှာကြက် သန့်ရှင်းရေးမလုပ်ရသေးဘူး ဘာဘရဲ့ "

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွယ်"

ဦးသာနိုးက ကုလားထိုင်တွင် ကျေနပ်အားရသော မျက်နှာနှင့် ဝင်ထိုင်သည် ။

"အရင်သူနာပြုက ယောက်ျားဆိုတော့ လုပ်ပေမယ့် မိန်းကလေးလောက် မသပ်ရပ်ဘူးပေါ့ ကွယ်"

"စိတ်ချ ဘာ၊ နောက်နေ့တွေဆိုရင် ဆေးခန်းက သည့်ထက်ပြောင်လက်စေရမယ်"

"သိပ်လဲ အပင်ပန်းမခံပါနဲ့ ကွယ်"

"ဒါလောက်တော့ ချောချောလုပ်နိုင်ပါတယ် ဘာဘရယ်"

"လူနာတွေရောက်ရင် တိုက်ပေးလိုက်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာ"

လူနာတိုက်များကို အစဉ်လိုက်ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးနေစဉ် လူနာတစ်ဦး ရောက်လာသည် ။ ချောချောမေက တိုက်ပေးလိုက်သည် ။ နောက်ထပ် လူနာနှစ်ဦး ထပ်ရောက်လာ၍ တိုက်ပေးပြီး ဦးသာနိုးကို ပြေးခေါ်သည် ။

"ဘာရေ၊ လူနာတွေရောက်နေပြီ"

"အေး ... အေး၊ လာပြီ သမီးရေ"

ဦးသာနိုးက နောက်ပေါက်တံခါးကနေ ဆေးခန်းထဲ ဝင်လာသည် ။ ချောချောမေက ပထမဦး ဆုံး လူနာကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုသည့် အခန်းသို့ သွင်းသည် ။

လိုအပ်သည် များကို သွက်လက်ချက်ချာစွာ လုပ်ကိုင်ပေးသည် ။ နံနက်ပိုင်းက လူနာနည်း သည် ဆိုသော်လည်း ဆယ်ဦးကျော်လောက်လာသည် ။ လူနာကုန်သည် အထိ ကြည့်ပြီးချိန်မှာ ဆယ့် နှစ်နာရီပင် ထိုးသွားသည် ။

"ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ကျော်ပြီ၊ သမီး ထမင်းဆာရောပေါ့"

"ရပါတယ် ဘာ၊ မဆာသေးပါဘူး"

"ကဲ ... ဆေးခန်း ပိတ်ကြရအောင်"

ဆေးခန်းရဲ့ ရှေ့တံခါးပေါက်ကို ချောချောမေက ပိတ်လိုက်သည် ။ တူအရီးနှစ်ယောက် ဆေးခန်းနောက်ပေါက်ကနေ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

အိမ်ထဲရောက်ပြီး ချောချောမေက သူနာပြုအဝတ်အစားကိုလဲပြီး

ခြေလက်ဆေးကြောပြီးမှ ထမင်းစားခန်းကို ဝင်သည်။ ။

ထမင်းစားပွဲမှာ ဦးသာခိုးနှင့်အတူ သက်ဦးပိုင်ကပါ ရောက်နေသည်။

။

"သမီးရေ ... လာ၊ စားကြရအောင်"

"ချောချောကို စောင့်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"စားနှင့်ပါ ဘဘရယ်၊ နောက်ဆို ချောချောအတွက် စောင့်စရာမလိုပါဘူး"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲသမီးရယ်၊ မိသားစု ထမင်းလက်ဆုံစားရတာ သာယာချမ်းမြေ့မှုတစ်ခုပါ ကွယ်"

လက်နှင့်စားမှ အားရသည် လို့ ထင်သော ချောချောမေက လက်ကို ဆေးပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်သည်။ ။

"လူနာတွေကိုင်တွယ်ထားတဲ့ သမီးက ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ ပဲ ထမင်းစားသင့်တယ်"

"လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ သေသေချာချာ ဆေးပါတယ် ဘဘရဲ့"

ဟန်မဆောင်တတ်ဘဲ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သည့် ချောချောမေရဲ့ စရိုက်ကို သက်ဦးပိုင်က တွေ့ရသည်။ ။

ချောချောမေကို မကြည့်မိအောင် သူ့စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထားသော်လည်း ချောချောမေထံသို့ အကြည့်က ရောက်သွားသည်။ ။ ဟန်ပန်မရှိ။ ထမင်းကို မြန်ယှက်စွာစားနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"ကြီးကြီးချက်တဲ့ ဒီခရမ်းချဉ်သီးချက်က စားလို့ ကောင်းလိုက်တာ"

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းရင်များများ စား"

"စိတ်ချ ကြီးကြီး၊ ချောချောက ဒီလက်ရာတွေနဲ့ ဝေးနေတာ၊ ခုမှ အတိုးချစားရမှာ "

"ရန်ကုန်မှာ တုန်းက တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သလိုစားတယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ကြီးကြီး၊ ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းချောချောတစ်ယောက် အလုပ်တစ်ဖက် နဲ့ ဆိုတော့ ပြီးစလွယ်ပဲ ချက်စားလိုက်တယ်၊ တစ်ခါတလေဝယ်စားတယ်"

"သမီးရယ်၊ နောက်ဆို ကြီးကြီးတို့ နဲ့ ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါနဲ့ "

"ခွဲသွားစရာမလိုတော့ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်"

ထမင်းစားသောက်ပြီး မထွေးက လတ်ဆတ်အရည်ရွှမ်းသော သင်္ဘောသီးအစိပ်များကို ကျွေး သည် ။

"ထမင်းစားတာ များ သွားလို့ သစ်သီးတောင် မစားနိုင်တော့ဘူး"

"နည်းနည်းစားပါ သမီးရယ်၊ ထမင်းစားပြီး အသီးအနှံတစ်ခုခု စားမှ ပိုကောင်းတာကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ"

စားသောက်ပြီး ဗိုက်တင်းနေသဖြင့် ချောချောမေက ဗိုက်ချောင်သွားစေရန် မထွေးကို မီးဖိုထဲ အလုပ်ကူလုပ်ပေးသည် ။

"မထွေးရေ၊ ချောချော ကိတ်မုန့်ဖုတ်တတ်တယ် သိလား"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဖုတ်ကျွေးလေ"

"မနက်ဖြန် ဈေးကနေ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မှာ လိုက်မယ်၊ ဝယ်

လာနော် "

"ဟုတ်ကဲ့၊ စာရင်းနဲ့ ရေးပေး လိုက်လေ "

"ကောင်းပြီ၊ ညကျရင် စာရင်းရေးပေးမယ်နော် "

မုန့်မျိုးစုံလုပ်နည်းကို သင်ထားသော ချောချောမေက သူ့လက်စွမ်း
တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြရန် စဉ်းစားထားသည် ။

(၄)

ညနေ ငါးနာရီ ဆေးခန်းမထိုင်မီမှာ ချောချောမေက ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ပြီး ဆေးခန်းသို့ဝင် သည် ။ သန့်ရှင်းရန်လိုသည့် ကိရိယာများကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားသည် ။ အားလုံးအသင့်ပြင်ပြီးချိန် မှာ လူနာများ ရောက်လာသည် မို့ တိုက်ပေးသည် ။

သက်ဦးပိုင်က အချိန်တိကျစွာ ဆေးခန်းသို့ရောက်လာသည် ။ အထားအသို အနည်းငယ် ပြောင်းလဲပြီး သန့်ရှင်းနေသော ဆေးခန်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်သည် ။

"လူနာခေါ်လိုက်ရတော့မလား ဆရာ"

"ခေါ်လိုက်ပါ ဆရာမ"

ပထမဦးဆုံးလူနာကို ခေါ်သည် ။ ချောချောမေက၊ အဖျားတိုင်းခြင်းကို သူမခိုင်းစေရဘဲ ပြုလုပ်ပေးသည် ။ နားကျပ်နှင့် ပရက်ရှာကပ်ကိုလည်း အသင့်ပြင်ပေးထားသည် ။

သက်ဦးပိုင်က လူနာကို စမ်းသပ်ကြည့်သည် ။ ရင်အလွန်ကျပ်နေ၍ ဆေးထိုးပေးမည်ဖြစ် သည် ။ ထိုးမည့်ဆေးအမည်ကို ပြောလိုက်ရုံနှင့် ချောချောမေက တစ်ခါသုံးအပ်ဖြင့် ဆေးကို အသင့်စုပ် ပေးလိုက်သည် ။

အရက်ပျံ့ဆွတ်ထားသော ဝါဂွမ်းစကို သူ့ကိုပေးသည် ။ အလုပ်လုပ်ရာတွင် ထောင့်စေ့သေချာ သော ချောချောမေရဲ့ လုပ်ရပ်ကို

တွေ့မြင်ရပြန်သည်။ ။

"ဒီမိန်းကလေးက အတော်ကို ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပြီး အလုပ်ကို လာဘ်မြင်တယ်"

ဒုတိယအကြိမ် ချီးကျူးမိသော်လည်း ချောချောမေကို လုပ်ငန်းသဘောအရ ချီးကျူးမိသည် ထက် အခြားခံစားမှုများ ပိုမသွားရန် ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။ ။

လူနာ လေးငါးယောက်ကို ဆက်တိုက်ကြည့်ပြီး ဆေးထိုးပေးခြင်း၊ စားဆေးပေးခြင်း ပြီးဆုံး သွားသည်။ ။ ငါးယောက်မြောက် လူနာသည် ခြေထောက်မှာ ဆူးစူးပြီး ဆူးဆိပ်ဖြင့် အဖျားများ အလွန် တက်နေသည်။ ။

"ဟာ ... ခြေထောက်ကြီးက တော်တော်ယောင်နေတယ်၊ ပြည်တွေ လဲ တက်နေပြီ၊ ဆူးစူးတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ"

"လေးရက်လောက် ရှိပြီ၊ ဆူးက အထဲမှာ ကျိုးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်"

"ခြေထောက်က ပြည်တွေ ထုတ်ပစ်မှ ရမယ်"

"ပျောက်ချင်လှပါပြီ ဆရာရယ်၊ ကိုက်တာ သေလုတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အမြန်သက်သာ အောင်လုပ်ပေးပါ"

"စိတ်ချ၊ လုပ်ပေးမယ်နော်"

လူနာကို စိတ်ကျေနပ်ရန်ပြောပြီး ချောချောမေအား ခွဲစိတ်ရန် ပြင်ဆင်ခိုင်းသည်။ ။

လူနာအား ထုံဆေးထိုးပြီး ခွဲစိတ်ကာ အနာရဲ့ ပြည်များကို သန့်စင်ပြီး ဆူးကိုပါ ထုတ်ပေး လိုက်သည်။ ။ အနာအမြန်ကျက်ရန် ပဋိဇီ

ဝဆေး ထိုးပေးသည် ။ စားဆေးတွေကိုလည်း ပေးသည် ။

ချောချောမေသည် သွက်လက်ချက်ချာပြီး သူ့အလုပ်ကို အလွန်နားလည်သော သူတစ်ယောက် ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရပြန်သည် ။ ခွဲစိတ်ရသည့်လူနာပါသည် မို့ ဆေးခန်းက ခါတိုင်းထက် နောက်ကျမှ ပိတ်ရသည် ။

ချောချောမေက လူနာကုန်မှ ၊ သုံးထားသော ပစ္စည်းကိရိယာများကို သေချာစွာ ဆေးကြော လိုက်သည် ။ သက်ဦးပိုင် ဆေးခန်းက ထွက်သွားသော်လည်း သူ့အလုပ်တွေ ကျန်နေသေးသဖြင့် လုပ်ပြီးမှ ဆေးခန်းပိတ်ပြီး အိမ်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည် ။

သက်ဦးပိုင်က ရေချိုးပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ရောက်နေပြီ။ ချောချောမေက ရေချိုးတုန်းရှိ သေးသည် ။ ချောချောမေ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ သက်ဦးပိုင်က စားနေပြီဖြစ်သည် ။

"မမအတွက် ခူးပြီးပြီ"

"ကျေးဇူးပဲ မထွေး"

ချောချောမေက သက်ဦးပိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာစားသည် ။

စားသောက်ပြီး သက်ဦးပိုင်က ထမင်းစားခန်းက ထွက်သွားသည် ။ ချောချောမေက ဆက်စား နေသည် ။ မထွေးက ပြုံးစစမျက်နှာလေးနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည် ။

"ဆရာနဲ့ မမတို့ စကားပြောတာ နားကိုငြီးနေတာပဲ"

"မထွေးရယ်၊ သူကမှ မပြောဘဲ၊ ချောချောကရော ဘာလို့ ပြောရမှာ"

လဲ"

"ဆရာက မမကို မခင်သေးလို့ နေမှာ ၊ မထွေးတို့ နဲ့ ဆိုရင် ပြောပါတယ်"

"ချောချောနဲ့ သူက အလုပ်သဘောအရ ဆက်ဆံရတာပဲ မထွေးရယ်၊ အလုပ်ချိန်မှာ ပြောရင် ပြီးတာပဲ"

"မမက ဆရာကို မခင်ချင်ဘူးပေါ့"

"ချောချောက ကိုယ့်ကိုခင်တဲ့ လူကိုမှ ခင်ချင်တာ မထွေးရဲ့ "

"ဆရာက မမကို မခင်ဘူးထင်လို့ လား"

"ထင်ရှားနေတာပဲ၊ သူ့ဆက်ဆံရေး ဘယ်လောက်ကျဲတယ်ဆိုတာ မထွေးမြင်သားပဲကွယ်"

"အတိအကျတော့ မသိဘူး၊ ဆရာက ရည်းစားပစ်ခံရဖူးတယ်လို့ ကြားမိတယ်"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မိန်းမတွေအားလုံးကို သိမ်းကြိုးပြီး မုန်းနေတာနေမှာ ပေါ့"

"မမက သိပ်ပြီးချစ်စရာကောင်းတယ်၊ လှလဲလှတယ်၊ သဘောလဲကောင်းတယ်၊ ဒါကို ဆရာက အသိအမှတ်မပြုတာ လွန်တာပေါ့"

"တော်ပါပြီ မထွေးရယ်၊ သူ့အသိအမှတ်မပြုတော့ရော ဘာအရေးလဲ ၊ ချောချောက ဂရုစိုက် စရာမလိုပါဘူး"

"မထွေးကိုတော့ ဂရုစိုက်နော်၊ ခင်နော်"

နောက်ပြောင်နေသော မထွေးကိုကြည့်ပြီး ချောချောမေက ရယ်လိုက်သည် ။

"ရာသီဥတုက အတော်အေးနေပြီနော်"

"ဟုတ်တယ်"

"တော်သေးတယ်၊ ရေပူရေအေးပိုက်ရှိလို့ ရေချိုးရတာ မချမ်းဘူး"

"အေးတဲ့ အချိန် ထမင်းစားနောက်ကျတာ မမ အစာမကြေဘဲ နေနေဦးမယ်"

"ရတယ်၊ ချက်ချင်း မအိပ်သေးဘူး၊ ခြံထဲလျှောက်လိုက်ဦးမယ်"

သက်ဦးပိုင်သည် ဦးသာနိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် စကားပြောနေသည် ။
ချောချောမေက ခြံထဲ ဆင်းပြီး အလင်းရောင်ရှိသည့်နေရာမှာ ရွေးပြီး လျှောက်သည် ။

ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည် ။
ဧည့်ခန်းထဲ စကားပြော နေသော ဘကြီးတို့ ထံသို့ လာသည် ။

"သမီးရေ လာဟေ့၊ ဒီမှာ ကော်ဖီပူပူလေး သောက်ဦး"

"ဗိုက်တင်းနေလို့ မသောက်တော့ဘူး ကြီးကြီး"

"ဒီနေ့ ထမင်းစားအတော်နောက်ကျသွားတယ်နော်"

"ရပါတယ် ဘာ၊ ချောချောမဆာပါဘူး"

"မနက်ဖြန် သမီး ဘာဟင်းစားမလဲ"

"ချောချောက ဘာဖြစ်ဖြစ် စားပါတယ် ကြီးကြီး"

"ငယ်ငယ်ကလို ချေးမများ တော့ဘူးလား"

"ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတက်၊ အဆောင်နေနဲ့ ချေးများ လို့ မရဘူး ကြီးကြီးရဲ့ ၊ အဲဒါ အကျင့် ဖြစ်သွားပြီလေ"

"ကြီးကြီး တူမက အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲခဲ့တာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ"

"အဲဒါသာကြည့်၊ သမီးရဲ့ ကြီးကြီးက သူချစ်တဲ့ သူဆိုရင် ကြိဖန်သနားနေတာပဲ"

"ချောချောကလေ၊ အဲဒီလိုပင်ပန်းခဲ့တာကို စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘူး ကြီးကြီးရဲ့ ၊ ဘဝမှာ ရင့်ကျက်မှုတွေအတွက် အတွေ့အကြုံလို့ ပဲ မှတ်ယူပါတယ်"

"ကြည့်စမ်း အမေကြီး၊ ကိုယ်တို့ သိခဲ့တဲ့ ချောချောနဲ့ အခုပုံက တခြားစိဖြစ်သွားပြီနော်"

"ဟုတ်ပါ၊ ငယ်ငယ်ကလို နွဲ့ဆိုးမဆိုးတော့ဘူး၊ အတော်ရင့်ကျက်လာပြီပဲ"

ချောချောမေကို ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်က ချီးကျူးနေသည် ။ သက်ဦးပိုင်က ထိုစကားထဲ ဝင်မပါဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည် ။

"သားသမီးကိုချစ်ရင် သူတို့ အစွမ်းအစကို ထုတ်သုံးခွင့်ပြုရမယ်၊ ရင်အုပ်ထဲမှာ ပဲ တစ်ချိန်လုံး ကာကွယ်ပြီး အုပ်မထားရဘူးဆိုတဲ့ စကားက မှန်တာ၊ သမီးက လက်တွေ့ပဲ"

"ဟုတ်တယ် ဘာ၊ ဖေဖေက ချောချောလုပ်ချင်တာကို အပြစ်မဲ့တယ်ဆိုရင် အားလုံး လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေတို့ မရှိတော့ပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ ချောချော မျက်စိသူငယ် မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါတယ်"

"သမီးရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ အခုလို မြင့်မားတည်ငြိမ်တာ မြင်ရတော့ ဘာ ဝမ်းသာပါတယ် ကွယ်"

"ချောချောမရောက်တဲ့ ခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ ဒီမှာ ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်နေပြီနော်"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်"

"ကျော်ခင်ရော ဒီကိုလာသေးလား"

"တစ်ခါတလေ ခြံရှေ့ကဖြတ်သွားရင် အိမ်ကိုဝင်တယ်၊ ချောချောဘယ်လိုနေလဲ၊ ဘာညာနဲ့ မေးဖော်ရပါတယ်"

ကျော်ဇင်ဆိုသော အမည်ကို ပြောလိုက်သည် နှင့် သက်ဦးပိုင်က ဆတ်ခနဲ ချောချောမေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ချောချောလဲ သူ့ကို သတိရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာတော့ မရေးဖြစ်ဘူး ဘာဘရဲ့ "

"ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ သွားတွေ့လိုက်ဦးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ချောချောပြန်လာတာ သူမသိသေးဘူးထင်တယ်"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့"

"သိရင် မနေဘူး၊ သူချက်ချင်းရောက်လာမှာ "

ကျော်ဇင်ကို တမ်းတမ်းတတနှင့် ချောချောမေ ပြောနေသည် ကို သက်ဦးပိုင်က ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ အလိုမကျဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဆေးခန်းပိတ်တဲ့ ရက် သူတို့ ဆီ သွားလည်ဦးမယ်"

"သွားလည်လေ၊ သမီးရဲ့ စက်ဘီးလေး ကောင်းသေးတယ်၊ စီးသွားပေါ့"

"ဟုတ်လား၊ ချောချောရဲ့ စက်ဘီးလေး ဒီလောက်နှစ်တွေကြာပစ်ထားတာ ဘာမှ မပျက်စီး ဘူးလား"

"မောင်သက်ဦးပိုင် ပြင်ထားပေးတယ်၊ တစ်ခါတလေ သူစီးတယ်"

"ဟုတ်လား"

သက်ဦးပိုင်အား ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်နှင့် ကြည့်သည် ။ သက်ဦးပိုင်ရဲ့ မျက်နှာက ခပ် တည်တည်ပါပဲ။

"ဘယ်လိုခွစာကြီးမှန်း မသိဘူး၊ ငါက ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တာ၊ နည်းနည်း တော့ အသိအမှတ်ပြုသင့်တာပေါ့"

"တစ်ခါတလေ သူကမြို့ပြင် စက်ဘီးနဲ့ လျှောက်လည်တတ်တယ်"

သက်ဦးပိုင်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်၍ စားပွဲကထပြီး ပြတင်းပေါက်မှာ ချောချောမေက သွားရပ်ပြီး ခြံထဲကို ကြည့်သည် ။

"ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းတွေစုံနေတာပဲ၊ မထွေးက ပန်းစိုက်ဝါသနာပါတယ်နော် ကြီးကြီး"

"ဟုတ်တယ်၊ သမီး အမေလိုပဲ၊ ခြံထဲမှာ ပန်းမျိုးစုံကို စိုက်တာကွယ့်"

"အဲလိုပန်းတွေ ပွင့်နေတာ မေမေရှိတုန်းက အတိုင်းပဲနော်"

"ဟုတ်တယ်"

"ပန်းခြံလေးကိုကြည့်ပြီး ချောချောလေ မေမေ့ကိုတောင် လွမ်းမိတယ် သိလား"

"ဟုတ်မှာ ပါ၊ ကြီးကြီးလဲ တစ်ခါတစ်ခါ လွမ်းတယ်"

"ဘာ ကျွန်တော်သွားနားတော့မယ်"

"ကောင်းပြီ"

သက်ဦးပိုင်က ဦးသာနီးတို့ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းကို ပြန်သွား

သည် ။ သည် တော့မှ ချောချောမေလည်း ဘကြီးတို့ နှင့် လွတ်လပ်စွာ စကားပြောခွင့်ရသွားသည် ။

"ဒီနေ့ ဆေးခန်းမှာ မောင်သက်ဦးပိုင်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေပါတယ် ဘဘ"

"အေးအေး၊ အဲဒီလိုပဲ ဘဘကဖြစ်စေချင်တာ"

"သူကတစ်မျိုးပဲနော်၊ စကားကို အလိုအပိုမရှိအောင် ပြောတယ်"

"သမီးနဲ့ မရင်းနှီးသေးလို့ ပါကွယ်"

"သူ့ကြည့်ရတာ မိန်းမတွေနဲ့ အရောမဝင်ချင်သလိုပဲ"

"သမီးထင်လို့ ပါ၊ လူနာမိန်းကလေးတွေနဲ့ ပြေလည်သားပဲ"

လူငယ်တွေရဲ့ ကိစ္စ၊ လူကြီးတွေမသိ၍ သာ ဦးသာနိုးက သက်ဦးပိုင်ကို ကာကွယ်ကာပြောနေ သည် ဆိုတာကို ချောချောမေက သဘောပေါက်သည် ။ သက်ဦးပိုင်အကြောင်းကို ဆန့်ကျင်ဘက်မပြော မိစေရန် သူ့ကိုသူ ထိန်းလိုက်သည် ။

သူတို့ စကားပြောနေသည့် အခန်းသို့ မထွေးရောက်လာသည် ။ သူ့လက်ထဲမှာ ဆေးဘူး တစ်ဘူး ပါလာသည် ။

"ကြီးကြီး၊ ခူးခေါင်းဆေးလိမ်းမယ်နော်"

"အေး ... အေး"

"ကြီးကြီးခူးခေါင်းက ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

ချောချောမေက စိုးရိမ်စွာနှင့် မေးသည် ။

"ဒူးက တစ်ခါတစ်ခါ နာလို့ သမီးရဲ့ "

"ကြီးကြီးက မတ်တတ်သိပ်နေလို့ နေမှာ "

"တစ်ခါတစ်ခါမှ နာတာပါကွယ်"

"အလုပ်ကိုလျှော့မှ ကြီးကြီးသက်သာမှာ "

"ဘဘက ပြောပါတယ်ကွယ်၊ ကိုယ်အလေးချိန်လဲ မလျှော့ဘူး၊ အလုပ်လဲမလျှော့တော့ ဒူးနာ ဘယ်လိုလုပ်ပျောက်မှာ လဲ"

"ဟုတ်သားပဲ ကြီးကြီးရဲ့ "

"အလုပ်က မလုပ်ဘဲမှ မနေနိုင်တာ၊ ပြီးတော့ စားတာက သိပ်မှ မစားဘဲ၊ လျော့လို့ မဖြစ်ဘူး လေ "

ဒေါ်မေစီပေးသော ဆင်ခြေကို ဦးသာနိုးနှင့် ချောချောမေက သဘောကျစွာ ရယ်သည် ။

"မထွေး ဆေးဘူး ချောချောကိုပေး"

မထွေးထံမှ ဆေးဘူးကိုယူပြီး ဒေါ်မေစီအား ချောချောမေက လိမ်းပေးသည် ။

(၅)

နောက်တစ်နေ့ ဦးသာခိုးနှင့်အတူ ချောချောမေက ဆေးခန်းထိုင်သည် ။ လူနာနည်း၍ ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော်မှာ ဆေးခန်းပိတ်လိုက်သည် ။

"ဒီနေ့ လူနာပါးတော့ သမီး ထမင်းစောစောစားရတာပေါ့"

"ထမင်းစားတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘာဘရယ်၊ လူနာတွေ အဆင်ပြေဖို့ နဲ့ ဘာအဆင်ပြေဖို့ ပဲ လိုပါတယ်"

"ပုံမှန်ဆယ်ယောက်လောက်ဆိုရင် ဘာအတွက် အဆင်ပြေပါတယ်"

"ဘာတို့ မှာ စိုက်ပျိုးရေးခြံ ရှိသေးလား"

"ရှိတာပေါ့ သမီးရဲ့ ၊ အဲဒီဝင်ငွေနဲ့ ဘာတို့ စားလဲစား၊ စုလဲစု လှူလဲ လှူနိုင်သေးတယ်"

"ဒါဆို ဝမ်းသာစရာပေါ့"

"စုထားတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ သိလား"

"ဘာတို့ နောင်ရေးအတွက် စုထားတာ ကောင်းတာပေါ့"

"ဘာတို့ အတွက် မဟုတ်ဘူး ၊ သမီးအတွက် ဘာတို့ က စုထားတာ"

"ချောချောအတွက် မလိုပါဘူး ဘဘရယ်"

"လိုတာပေါ့၊ ဘဘတို့ မရှိတော့ရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ ပါ၊ သမီးအတွက် ဖူလုံ အောင်စုဆောင်းခဲ့ရမှာ ပေါ့"

ချောချောမေ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသလို ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် စို့တက်သွားသည်။ ။

"ဘဘတို့ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို မပြောပါနဲ့ ဘဘရယ်၊ တရားမရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုချိန်မှာ ချောချော မခံစားနိုင်လို့ ပါ"

"ဟော ... သမီးက ဝမ်းနည်းသွားတာလား"

"ချောချောလေ၊ ဘဘတို့ ကြီးကြီးတို့ နဲ့ နှစ်ပေါင်းအကြာကြီး အတူ နေချင်သေးတယ်"

"နေရမှာ ပေါ့ သမီးရယ်"

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြသည် မှာ အိမ်ထဲသို့ ရောက်ပါပြီ။ ကိုယ်လက် သန့်စင် ရန် ကိုယ်စီ အခန်းပြန်ကြသည်။ ။ ချောချောမေက အခန်းပြန်ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည်။ ။

ထမင်းစားခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ ဦးသာနိုးတစ်ယောက်သာ မရောက်သေးသဖြင့် စောင့်နေကြသည်။ ။

"ဒီနေ့ မနက်စာ အိမ်သားတွေအားလုံး စုံတော့ ထမင်းပိုမြိန်တော့မှာပဲ"

ဒေါ်မေစီက ထိုသို့ပြောနေစဉ် ဦးသာနိုးက ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ ။ ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ စကားကိုကြားပြီး နောက်ပြောင် ကျီစယ်လိုက်သည်။ ။

"မင်းစားလို့ မမြိန်တဲ့ အခါလဲ ပြောပါဦး အမေကြီးရယ်"

"ဟော ... ကြည့်၊ စကားအကောင်းပြောနေရင် သူက ဖောက်ပြီ"

"ဟုတ်တာပြောတာလေ"

"ကျွန်မကိုသာ ပြောနေတယ်၊ အဖေကြီးကရော စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းနေတာပဲ မဟုတ် လား"

"အမေကြီးက အရသာရှိအောင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်နေတော့ စား ကောင်းတာပေါ့ကွာ"

"စားကောင်းရင် ဒီမှာ မြိန်ရည်ရက်ရည် စား၊ စကားမများ နဲ့ "

"အဲဒါသာကြည့် သမီးရေ၊ ဘဘက သူ့ကိုပြောနေရတာ၊ သူများ တွေ ကိုသာ ဘဘက ဆရာ လုပ်နေတာ၊ သူနဲ့ ကျတော့ ဘဘက တပည့်ပဲ"

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်စွာ ကျီစယ်နေသော ဘကြီးတို့ ကို ကြည့်ပြီး ချောချောမေရဲ့ ရင်ထဲ မှာ ကြည်နူးသွားသည် ။

စကားပြောကြ၊ ရယ်ကြ၊ မောကြနှင့် နံနက်စာကို ပျော်ရွှင်စွာ စား သောက်ကြသည် ။ စားသောက်ပြီး အခန်းကိုယ်စီဝင်ပြီး နားကြသည် ။

ချောချောမေက အခန်းထဲတွင် ခဏနားပြီး မထွေးကို ပန်းခြံထဲတွင် ကူ၍ လုပ်ကိုင်ပေးသည် ။

"မမက ပန်းပင်စိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ အားတဲ့ အချိန်တွေမှာ မထွေးကို ပန်းခြံထဲမှာ ကူပေးမ ယ်နော်"

"ဆေးခန်းနဲ့ မမ ပင်ပန်းပါတယ်၊ နားနားနေနေ နေပါ"

"အားရင် ကူမှာ ပေါ့ မထွေးရဲ့ "

ဆေးခန်းချိန်နီးမှ ရေမိုးချိုးရန် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ။ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ပြီး ဆေးခန်းကို သွားဖွင့်သည်။ ။

လူနာများ ရောက်လာသည့်အခါ တိုက်ခတ်မှုကို ပေးသည်။ ။ သက်ဦးပိုင်သာလျှင် လူနာကို အသင့်ကြည့်ရှုနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ။

သက်ဦးပိုင်က လူနာများကို စတင်ကြည့်ရှုသည့်အခါ ဘေးကနေ လိုအပ်သည် များကို ဆောင် ရွက်ပေးသည်။ ။ ကြည့်ရှုရန် လူနာသုံးဦး ရောက်လာချိန်မှာ ယောက်ျားတစ်ဦး ဆေးခန်းထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာသည်။ ။

"ဆရာ ကျွန်တော့်မိန်းမ မီးမဖွားနိုင်လို့ လိုက်ကြည့်ပေးပါ ဆရာ"

ထိုတောင်သူယာသမားက သက်ဦးပိုင်ကို အားကိုးတကြီးနှင့် အကူအညီတောင်းသည်။ ။

"မမွေးနိုင်တဲ့ လူနာကို ဘာလို့ ချက်ချင်း မခေါ်ခဲ့တာလဲ"

"ဆရာရယ်၊ ခေါ်လာလို့ မလွယ်လို့ ပါ၊ အပ်ထားတဲ့ လက်သည် က မနိုင်ဘူးပြောတယ်"

"ဟာ ... ဒေသန္တရဆေးရုံတွေ ရှိရက်သားနဲ့ ခင်ဗျားတို့ က တကယ်ပေါ့တာပဲ"

သက်ဦးပိုင်က လူနာအတွက် စိုးရိမ်စွာ ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း ချောချောမေကို ခိုင်းသည်။ ။

"ဆရာမရေ၊ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အမြန်ထည့်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

ချောချောမေက သွက်လက်ချက်ချာစွာ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို

ထည့်သည် ။

"ပြီးရင် သွားကြစို့"

သက်ဦးပိုင်က အချိန်ကိုမဖြုန်းဘဲ သွက်လက်စွာနှင့် ထွက်ခဲ့သည် ။
ဆရာဝန်က အရေးကြီး ဂရုတစိုက်နှင့် လုပ်ပေးသည့်အတွက် လူနာရှင်
က ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်နေသည် ။

"ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ပဲ သွားကြမယ်"

ကားပေါ်သို့ အကုန်လုံးတက်ကြပြီး သက်ဦးပိုင်က ကားကို မောင်း
သည် ။

"ခင်ဗျားက လမ်းပြပေးဦး"

မြို့ပြင်ကို တော်တော်သွားမိပြီးမှ လူနာရှင်က ပြောသည် ။

"ဆရာ၊ ကား ဒီမှာ ပဲ ထားခဲ့ရမှာ ၊ ယာထဲကို လမ်းလျှောက်သွားမှ ရ
မယ်"

"အေးလေ၊ သွားကြတာပေါ့"

လူနာရှင်က ကားကို အစောင့်တစ်ယောက်နှင့် စောင့်ခိုင်းထားပြီး
မြေပြင်မညီမညာသော ယာတောကို ဦးဆောင်လမ်းပြပြီး ခေါ်သွားသည်
။

ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် သွက်သွက်လှမ်းသွားသော သူတို့ နောက်သို့
အပြေးလေးတစ်ပိုင်းနှင့် လိုက်နေရသည် ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် လျှောက်ပြီးတော့မှ ယာတဲလေးဆီသို့ ရောက်သ
ည် ။ ဗိုက်နာနေသော လူနာ အမျိုးသမီး၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသောအ
သံကို ကြားရသည် ။

"ဆရာ ကြွပါ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ အတော်နာနေပါပြီ"

တဲပေါ်သို့ လှမ်းတက်သည် ။ ဗိုက်နာနေသော အမျိုးသမီးကို စမ်းသပ်သည် ။

"ဆရာမရေ၊ ဖော့ဆက်သုံးမှ ရမယ်"

မွေးလူနာကို စမ်းသပ်ပြီး စတင်၍ မွေးဖွားစေရန် ပြင်ဆင်သည် ။ ဆေးရုံခေါ်သွားလျှင် မမီ နိုင်တော့သည် မို့ စွမ်းအားကုန်သုံး၍ မွေးဖွားပေးလိုက်ရသည် ။

ချမ်းအေးသော ညချမ်းမှာ သက်ဦးပိုင်ရော ချောချောမေပါ ပင်ပန်းလွန်း၍ ချွေးဒီးဒီးကျနေ သည် ။ ကလေးငိုသံကြားမှ ကလေးအဖေက ဝမ်းသာသောအသံကြီးနှင့် လှမ်းမေးသည် ။

"ဆရာမရေ၊ ဘာလေးလဲခင်ဗျ"

"ယောက်ျားလေးရှင့်"

"ဟာ ... ယောက်ျားလေးတဲ့ "

ကလေးအဖေက လိုချင်သော ယောက်ျားလေးကို ရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည် ။

"ကျွန်တော်လာလို့ ရပြီလား"

"နေဦး၊ လာလို့ မရသေးဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့"

ချောချောမေက ကလေးကို သွက်လက်စွာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပုဆိုးစုတ် အနီးဖြင့် ထုပ် လိုက်သည် ။ မွေးလူနာသည် အတော်ပင်ပန်းပြီး မောလှသွား၍ မိခင်ကို သက်သာမှုရစေရန် နှစ်ဦး စ

လုံး ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ။

အားလုံး ပြီးစီးစွာ လုပ်ကိုင်ပြီးသည် နှင့် ကလေးအဖေကို ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ကလေးအဖေက အူလျားဖားလျား ဝင် လာပြီး သူ့ကလေးကို ကောက်ချီသည်။ ။

"ဆရာရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ အသက်နဲ့ ကလေးအသက်ကို ဆရာတို့ ကယ်လိုက်တာပါ"

အိမ်နီးချင်း မိန်းမသုံးလေးယောက်ကပါ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ စုပြုံဝိုင်းရံထိုင်နေ သည်။ ။

"ဆရာနဲ့ ဆရာမကို စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ပါဦး"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရင် ထမင်းစားကြမှာ "

"တစ်ခုခုတော့ စားပါခင်ဗျာ"

ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ အကြမ်းရည်တို့ ဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံကျွေးမွေး၍ ကျေနပ်ရန် စားလိုက်ရသည်။ ။

"ဆရာတို့ ကို ကျေးဇူးတင်လို့ ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ"

ဟောင်းနွမ်းနေသော ငွေလေးတစ်ထပ်နှင့် အသီးအနှံတစ်တောင်းဖြင့် ကန်တော့သည်။ ။

"ပိုက်ဆံ မယူပါရစေနဲ့၊ အသီးအနှံပဲယူမယ်"

ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေမှန်းသိ၍ သက်ဦးပိုင်က ငွေကိုမယူရက်ပါ။ သူတို့ ကျေနပ်စေရန် အသီးအနှံ ကိုသာ လက်ခံလိုက်သည်။ ။ လူနာရှင်ယောက်ျားက အလွန်ကျေးဇူးတင်၍ ကျေးဇူးတင်စကားကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသည်။ ။

အပြန်လမ်းက မှောင်မှောင်မည်းမည်း ခနော်ခနဲ့ မို့ မနည်းကြီး ထိန်းလျှောက်နေရသည်။ ။ ကားဆီသို့ ရောက်မှ ပဲ ချောချောမေက ပင့်သက်လေး ချလိုက်မိသည်။ ။ ချောချောမေ ထိုသို့ပင့်သက်ချ လိုက်သည်ကို သက်ဦးပိုင်က ကြားသည်။ ။

"မောသွားပြီလား ဆရာမ"

"နည်းနည်းပါ"

"ဒီနေ့ ဆရာမရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် အရည်အချင်းကို ပိုသိရတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ အများကြီးပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကျွန်မ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို လုပ်တာပဲ၊ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ဆရာ"

အထာကြီးနှင့်နေတတ်သော သက်ဦးပိုင်ကို ချောချောမေက ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ပြန်ဖြေ သည်။ ။ သူတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အတော်လေး မှောင်နေသည်။ ။ ဆေးခန်းမှာ ကျန်ခဲ့သော လူနာတွေ ပြန်သွားသည်။ ။

"လူနာတွေ မစောင့်နိုင်လို့ ပြန်သွားကြပြီ"

"ဟုတ်တယ်၊ ပြန်သွားတဲ့ လူနာတွေက ရိုးရိုးနေမကောင်းတာလောက်ပါပဲ"

ချောချောမေက အိမ်ထဲသို့ ရှေ့ကနေ ဝင်လိုက်သည်။ ။ ဦးသာနိုးတို့က ဆီး၍ မေးသည်။ ။

"မွေးလူနာ ချောချောမောမောပဲလား သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာ"

"ထမင်းဆာနေကြပြီပေါ့"

"ရေချိုးပြီးမှ ပဲ စားမယ်ကြီးကြီး"

ချောချောမေက သူ့အခန်းသို့ပြန်ပြီး ရေပူရေအေးပိုက် ဖွင့်ကာ ရေချိုးသည်။ ချောချောမေက ရေချိုးပြီး အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွက်လာသည်။

မထွေးက ထမင်းပိုင်းအဆင်သင့်နှင့် စောင့်နေသည်။ ချောချောမေက ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင် လိုက်သည်။ ချောချောမေက ဇွန်းခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ သက်ဦးပိုင်က ထမင်းစားပွဲ ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ချောချောမေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အခြယ်အသကင်းမဲ့ပြီး ဖြူဝင်းစိုပြည်နေသော မျက်နှာလေးကို မြင်ရခိုက်သူရဲ့ အကြည့်ကိုရော၊ နှလုံးသားကိုရော ချောချော မေက ဖမ်းစားလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ အတော်လေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီးမှ သူ့အကြည့်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။ ချောချောမေကို စိတ်မဝင်စားမိရန် သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမလိုက်သည်။

သက်ဦးပိုင်က ခပ်တည်တည်ကြီးနှင့် ထမင်းကို စားနေသည်။ ချောချောမေက သူ့ကို စကား တစ်လုံးမှ ပြောဖော်မရသော သက်ဦးပိုင်ကို ပြန်၍ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေပစ်လိုက်သည်။ ထမင်းကို ငုံ့စား နေသည်။

"ချောချောတို့ က မှန်လိုပဲလေ၊ သူ့ရဲ့ သက်ရောက်မှုအတိုင်း တန်ပြန် သက်ရောက်လိုက်မှာ ပဲ"

စိတ်ထဲက ခပ်တင်းတင်းလေးပြောပြီး ထမင်းကိုသာ စားနေလိုက်သည်။ သက်ဦးပိုင်က သွက်သွက်စားပြီး ထမင်းစားပွဲက အလျင်ထသွားသည်။

ညနေက သက်ဦးပိုင်ထံမှ ရရှိခဲ့သော ခင်မင်ရင်းနှီးမှုက လျှပ်တစ်ပြက်ပါပဲလား။

"ဆရာက ဒီနေ့မျက်နှာကြီးကို တည်နေတာပဲနော် မမ"

"ဟုတ်ပါ၊ တစ်လောကလုံး သူ့ဆန်စားနေတယ်များ ထင်နေလား မသိဘူး"

"အဟင်း ... ဟင်း၊ မမက ပြောတတ်လိုက်တာ"

ချောချောမေရဲ့ အပြောကို မထွေးက သဘောကျပြီး တဟားဟားနှင့် ရယ်သည်။

"မထွေးကို ကူပြီးသိမ်းပေးမယ်"

"နေပါစေ မမရယ်၊ သွားနားပါတော့၊ ဒီနေ့ ပင်ပန်းခဲ့ပြီ မဟုတ်လား"

ချောချောမေက ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘကြီးရဲ့ မေးမြန်းသမျှကို ဖြေသည်။ အကြမ်းရည်ဝိုင်းနှင့် အချို့တည်းရင်း မိုးချုပ်သည် အထိ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။